

קולנוע

סרטים

מוצרט נגד מוצרט

הכומר שהבטיח את הנצח לגאון

אין ספק שאמדיאוס יהיה אחד מקוטלי הפרסים הגדולים של השנה, כמה גלובוסים-של זהב (פרסי העיתונות הזרה) כמה אוסקרים, וסאליירי המיסכן, שהוא בעצם גיבור של הסרט, שוב יקרא לסדר את האלוהים שאינו אוהב אותו ויתבע את עלבוננו — לוא לפחות, הפעם, ריבון העולמים, היית קורא לסרטו של מילוש פורמן סאליירי ולא אמדיאוס. כמו בהצגה.

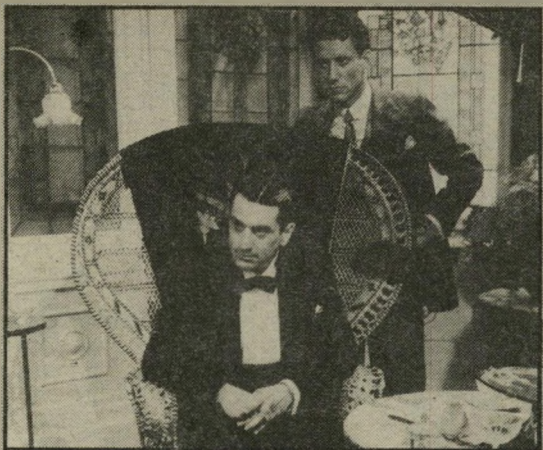

מוצרט א': הלסה גאון —

מוצרט ב': דוידסון — בעל כורכו

בין כה וכה, בשנה זו ממש נעשה סרט נוסף על חייו של מוצרט ולשם שינוי לא נקרא על שם המלחין כי אם אנחנו שלושתנו. הסרט מתייחס לשנת 1770. וולפגנג בן ה-14 נסע לאיטליה. עם אביו, להתארח אצל הדוכס פאלביציני, באחוזתו שליד בולוניה. שם היה עליו לעבור מיכתן כדי להתקבל כמלחין של התזמורת הפילהרמונית שליד האקדמיה בבולוניה. כל השמות הזאת התפתחו יחסים משונים ביותר בינו לבין בנו של המארח, כשהעובדה ששניהם היו מאוהבים באותה הנערה יצרה ביניהם ידידות של סולידאריות במקום יחסיי האהבה והתחרות ששררו ביניהם מתחילה. הנסיון עורר בו חשק עצום לחיים נורמאליים והוא ניסה להכשיל את עצמו בבחינה במכוון. אבל גורל הוא גורל — וכומר שכזה אותו וידע שהנער גאון, תיקן את השגיאה ובכך גזר על מוצרט חיים קצרים בעוני וגאוויות לנצח.

וודס ודה-נירו — איטלקי באמריקה

תמאורן בשם קארלו סימי המחולל פלאים, ועם צלם בשם טוניו דלי קולי שהוא אשף במלאכתו. הופך הסרט הזה לחוויה חזותית, שבה שיא-אלימות מסמרי-שיער, שתי סצינות של אונס, אשר ירתיחו את הפמיניסטיות, סצינת-חיזור שבה מזמין גאנגסטר את אהובתו לארוחת-ערב במלון שלם. ששכר באותו ערב רק למען שניהם, ועוד הברקות לרוב. מעל הסרט כולו שוררת אווירת-עצב נוסטאלגי. כי מדובר בסופו של דבר במפסידנים, למרות כל הצלחותיהם הזמניות.

מיהו (סנדק)

יהודי

היו זמנים באמריקה (גת. תל-אביב. ארצות-הברית) — אפוס מוזר זה של שני גאנגסטרים יהודים, נמרש של-פני תקופה של חמישים שנה, ונדמה לעתים שמימדיו העצומים גורמים לצופים שילכו לאיבוד בתוכן. אפשר לקרוא בסרט הזה כל מיני פרשנויות: זה יכול להיות סיפורי אהבה אומלל, זה עימות בין אינדיבידואליזם קיצוני לבין אימפריאליזם מתעורר, זאת השתקפות אירופאית של הקולנוע האמריקאי ואולי זה רק מבצע וירטואוזי של במאי-קולנוע אשר החליט, שמציאות, סבירות עלילתית או משמעות חברתית, מעניינים אותו פחות מן המבצע עצמו של יצירת עולם שלם ופרטי משלו. הבמאי הוא סרג'ו ליאונה, האיטלקי שנדמה כאילו כל חייו הוא תווה בתוך המיסטיקה האמריקאית. שמו נקשר למערבונים-הספאגטי המפורסמים ביותר, אותם צילם באירופה למרות שעלילותיהם התרחשו ביבשת החדשה. וכך גם הפעם: סיפורי הגאנגסטרים הקטנים, הלוחמים ביניהם על שליטה בשוק המשקאות האסורים בניו-יורק, צולמו, ברובם, בתוך תפאורות, בעיר-הסרטים שליד רומא, צ'נה-צ'יטה. בעזרת צוות-שחקנים המסוגל לרתק גם כאשר הדמויות שלהם בתסריט לוקות בחסר, שחקנים כמו רוברט דה-נירו, ג'יימס וודס וטוניו די-ולד, להזכיר רק את הבולטים. עם

מורים

קשי חינוך

מטורפים, מטורפים המורים (הוד. תל-אביב. ארצות-הברית) — הבעיה העיקרית של הסרט הזה היא, שלכל אורכו, אין הוא יכול להחליט מה הוא, בעצם, רוצה להיות: קומדיה מטורפת או מחאה סוציאלית. מצד אחד, הוא מנסה לדגדג את הצופים בכל מיני גירויים אבסורדיים הרומזים, כאילו, על פאנשה. מצד שני הוא לוקח עצמו ברצינות תהומית, כאילו יש כאן מסר עמוק שצריך להעביר בדחיפות לצופה, ומרוב פסיחה על הסעיפים, מתחיל העניין לעיין הרבה לפני שהגיע הסיפור לתכליתו. העלילה בנויה מסדרה ארוכה של אפיזודות שונות, הקשורות לחיי בית-ספר תיכון ממוצע בכרך אמריקאי. מה שצריך לקשור את כל האפיזודות יחד, זאת חקירה שעורכת פרקליטות-המדינה סביב הטענה שאחד מתלמידי הגימנסיה זכה לעבור בה את כל הבחינות ולסיים את חוק-לימודיו בהצלחה. למרות שאינו יודע כלל קרוא וכתוב. תוך כדי החקירה, הצופה מתוודע למורה שישן תמיד בשיעורים, למטורף שמתחזה למורה ומרתק את תלמידיו בשיעורי-היסטוריה, למורה שמתמוטט בשל התעללויות תלמידיו, למורה החברמן שמועד לאחריות הרובצת עליו, ובמקביל, יש גם מורה של תלמידים יעוניים למיניהם. בין כולם נעה, בקדחתנות, פרקליטה צעירה, בוגרת בית-הספר

ריצ'ארד מאלין — יוצא בשלום

לשעבר, אשר מנסה לחקור איך ייתכן שתלמיד יעביר שנים במוסד בלי שילמד בו מאומה. מכל צוות השחקנים הגדול בסרט הזה, היחידי שיוצא בשלום הוא ריצ'ארד מאלין (בעות. רגיל) העוסק בחומר הקרוב ללבנו, כשהוא מגלם את המשועה-המעמיד פני מורה, ומתחפש ללינקולן ולקאסטר כדי ללמד את תלמידיו פרק בהיסטוריה.

ברייקדאנס

בבית-חולים

ברייקדאנס 2 (תל-אביב. תל-אביב. ארצות-הברית) — אחרי ההצלחה העצומה של הפרק הראשון בסידרה הזאת, לא היה כמובן מנוס מן השני. הבנוי לפי אותה המתכנת ומיועד לאותו קהל-יעד. לוסידה דיקי, בת-טובים, מתגייסת שוב לטובת שכונת-העוני, ולטובת ידידיה בוגאלו ושרימפ, הפעם כדי להציל מתנ"ס מקומי שנועד להריסה, קבלו רשע רוצה להפוך את המתנ"ס למרכז. כל הנוער המתאסף שם כדי לרקוד במרץ ריקודי-ברייקדאנס, מחליט שבאמצע משותף יוכלו לקדם את פני הרעה, גברת דיקי הצעירה אפילו מסכנת חוזה מפתה שיש לה להופעות במאריס עם להקת-מחול מקצועית של ממש, כדי לתרום את תרומתה, ובסוף, כמובן, מול מצלמות הטלוויזיה, בא הכל על מקומו בשלום. מובן שלסיפור אין כאן כל חשיבות, הוא אינו אלא תירוצ כדי לקשר בין ריקוד אחד לשני, הרבה ניצבים, הרבה צבעים, הרבה מוסיקה רועשת, אבל, בסך הכל, חסר כאן גורם-הפתעה שהיה בגילוי התנועות המוזרות והאקרובטיקה המיוחדת של ריקוד-החוב זה, בסרטים הראשונים, שלא לדבר על אותו הברק המיוחד בצילום ובעיצוב התפאורה אשר העניקו לסרט כמו מלאכדנס את ייחודו. החידושים כאן, אם אפשר לדבר על חידושים, מתרכזים בשתי סצינות, באחת מהן, פושט הברייקדאנס לתוך

אדולפו "שאבה-דו" קוינס — חוויה המונית

בית-חולים, וכל הצוות כולו, בלי יוצא מן הכלל, נדבק בשיגעון. במקום מבצע-הפרט שאפיינו את המחול הזה בעבר, זה פתאום הופך לחוויה המונית, שבה האילתור כבר אינו יכול להיות גורם של ממש, כי הרי יש תאום כמעט חשוד בין כל הרקדנים, ואז מה כל ההתמרדות הזאת נגד המחולות הממוסדים? הסצינה השנייה היא מחווה לחתונה מלכותית של סטאנלי דון, בה רקד פרד אסטר על הרצפה, הקירות והתיקרה של חדר, הכל בצילום אחד. כאן זה נעשה בכמה צילומים.